

Arrest

nr. 132 568 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Artikel 7:

1° wanneer hij In het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3,4°; de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten gepaard met een inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18/03/2013.“

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep omdat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of omdat verzoeker onderhevig is aan eerdere definitieve bevelen. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de geschonden bepalingen en beginselen:

“(...) In casu zijn de bestreden beslissing van 20.12.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter omwille van de volgende gegevens: - dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum, geen officiële verblijfplaats zou hebben, reeds eerder een bevel zou hebben gehad met inreisverbod;

Het loutere feit dat verzoeker in België verblijft, een inreisverbod heeft gehad en niet in het bezit zou zijn van een geldig visum is geen reden genoeg om een bevel te geven. Meer nog, ongeacht of verzoeker al dan niet een geldig visum heeft, behoort het tot de redelijkheid en de zorgvuldigheid dat een administratieve overheid ALLE gegevens in ogenschouw houdt om een dergelijk bevel af te leveren. Elke (discretionaire) bevoegdheid van verwerende partij, heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker inzake zijn huwelijksintentie. Het louter stellen dat verzoeker zijn intentie om te huwen hem geen automatisch recht op verblijf verschaft is onvoldoende (lees: niet afdoende) en is in feite een standaardformulering geworden die op zich niets betekenend is geworden. De bestreden beslissing (bijlage 13 d.d. 20.12.2013) is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te

motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een (discretionaire) bevoegdheid uitoefent. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing voldoet hieraan, gelet op wat erin kan worden gelezen. Het blote betoog dat de bestreden beslissing “*schaars*” gemotiveerd is en de motivering niet afdoende is, toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

3.1.2. Waar verzoeker aanvoert dat zijn aanvraag tot regularisatie werd geweigerd dient te worden opgemerkt dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist, vermits de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en niet een beslissing aangaande een aanvraag tot regularisatie. De bestreden beslissing betreft evenmin een beslissing die verzoeker een recht op verblijf in het Rijk ontzegt, zodat zijn grief “*dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker in zake zijn huwelijksintentie. Het louter stellen dat verzoeker zijn intentie om te huwen hem geen automatisch recht op verblijf verschaft is onvoldoende (lees: niet afdoende) en is in feite een standaardformulering geworden die op zich niets betekenend is geworden*” evenmin kan weerhouden worden.

3.1.3. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en getuigt van kennelijk onzorgvuldig bestuur doch hiermee wordt geen schending aangetoond van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De theoretische beschouwingen inzake voormelde beginselen van behoorlijk bestuur tonen daarvan evenmin een schending aan. Dit hele betoog kan geen afbreuk doen aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij te dezen zoals omschreven in punt 2 .

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt, na artikel 8 EVRM te hebben geciteerd, als volgt:

“(…) Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tót het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben. Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende: Dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft; Dat verzoeker reeds sinds minstens maart 2013 in België aanwezig is. Dat verzoeker in België een ruime vrienden- en kennissenkring heeft; Dat er wel degelijk banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het verzoeker. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens vrienden en kennissen. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het

centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op zijn ruime vrienden- en kennissenkring in België. Er worden door verzoeker echter geen bewijsstukken naar voor gebracht die zijn stelling zouden kunnen onderbouwen. De Raad wijst er voorts op dat de feiten aangehaald door verzoeker, met name zijn ruime vrienden- en kennissenkring, onder de noemer 'sociale contacten' kunnen worden geplaatst. Gewone sociale contacten vallen niet onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Er kan nog worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft gekregen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA